

NORA KRSTULOVIĆ I VEDRAN PETERNEL, *PRIČA O ZVUKU*, RED. N. KRSTULOVIĆ, KAZALIŠTE MALA SCENA

Teatar bez riječi

Priča o zvuku, premijerno izvedena 13. veljače u Kazalištu Mala scena, nastavak je kazališnih projekata koje to dječji omiljeno kazalište već dugi niz godina osmišljava za najmlađe. Istoga su tipa i predstave *Priča o kotaču*, *Priča o vodi*, *Priča o oblaku*... koje su već stekle nemalen broj poklonika. Bit je takvih predstava ponajprije pripovijedanje priče i njezino scensko posredovanje budućoj kazališnoj publici, djeci dojenačke i vrtičke dobi. Kako su što se tog dijela repertoara u Maloj sceni prilično jedinstveni, ne čudi da roditelji sitnu djecu s povjerenjem vode na Medveščak.

Novu *Priču* Male scene autorski su osmislili Vedran Peternel i Nora Krstulović, režirala ju je Nora Krstulović, a neobična je po tome što pripovijeda o zvuku zvukom samim. Naime, osim uvodnih uputa izvođačice prije ulaska u dvoranu u kojima se traži sudjelovanje malih gledatelja u pronalaženju osnovnih definicija zvuka i osjetila kojima zvukove percipiramo te uputa roditeljima kako, s tako malom djecom, zapravo gledati predstavu, sama predstava ne temelji se na riječima, njih uopće nema. U uvodnim napomenama djeca su, sasvim prikladno, upozorena kako će morati slušati zvukove da bi razumjeli priču i kako postoji razlika između zvuka i buke. U pitanju je nimalo suptilna redateljsko-dramaturška metoda kojom se malim gledateljima daje do znanja kako govorenje u glas i buka iz gledališta ipak nisu dobrodošli, iako je riječ o interaktivnoj predstavi. Nakon ulaska publike u dvoranu izvođačica se penje na scenu i postaje pripovjedač, ali tako da „probudi *Priču*“, budeći

se kao drugi lik, što djeca lijepo s razumijevanjem prihvaćaju.

Izvođačice u *Priči o zvuku* (a u predstavi u alternaciji igraju Tina Hofman i Mateja Majerle) pokretom, pantomimom, izrazima lica pripovijedaju priču o putovanju koje započinje vožnjom biciklom kroz grad, prirodu, šumu, da bi se stiglo do morske obale i nakon toga nastavilo pod vodom. Način na koji su autori dočarali tišinu vodenoga svijeta u kojem, ipak, nije takva tišina vjerojatno je bio zanimljiviji roditeljima u publici jer to je trenutak predstave u kojem se djeca počinju meškoljiti i premještati da bi, čuvši poznate zvuke udaranja valova o obalu (izvođačica izranja i izlazi iz vode) i krike galebova, ponovno obratila pozornost na zbivanje na sceni. A tada ih dočekuje drugi dio putovanja, koje započinje puhanjem jednog, prema pokretima izvođačice, golema balona s pomoću kojega se uzdiže u nebo. Do tada donekle realistična predstava postaje bajkovita jer je evidentno da izvođačica leti, a čarobna pripovjedačka kutija, tek spomenuta na početku, postaje scensko sredstvo kojim djeca dobivaju i vizualni znak zbiva li se nešto pod morem, na zemlji ili na nebu. Promjena svjetla na kocki praćena je i promjenom zvukova pa se publika još jednom može prisjetiti svih prepoznatljivih zvukova koje je tijekom predstave mogla čuti. *Priča*, barem njezin pantomimski dio, završava u parku, gdje se izvođačica njiše na njihaljci, ziba na konjiću, klacka na klackalici, a onda konačno počinje govoriti.

Iako bi odraslu publiku u dječjoj pratnji (a možda namjerno i dječju publiku) transformacija izvođačice i domaće predstave u pripovje-

Tina Hofman

dača mogla podsjetiti na *Funny Lady* (Tamzin Griffin) iz poznatoga BBC-jeva serijala *Teletubbies*, nakon nekog vremena ta sličnost u načinu izvedbe nestaje.

Uistinu je zanimljivo pratiti kako najmlađi sjajno prihvaćaju pripovijedanje bez riječi, kako sudjeluju pogađajući na što se – koju radnju – određeni pokret (scenski je pokret zajednički osmislio cijeli autorski tim predstave) izvođačice odnosi i kako im nimalo ne smeta tišina u kojoj izostaju i zvuci. I kako najmlađi vrlo lako

usvajaju konvenciju početka i kraja pripovijedanja naznačenu promjenom jačine svjetla (svjetlo je oblikovao Saša Fistrić). Ipak, unatoč čistoj i jasno provedenoj inicijalnoj ideji, ostaje dojam da je zvukova moglo biti više, a da se pritom ne stvori buka, i da se prostor bez riječi (ali i onaj bez vizualnih senzacija) dječjoj publici mogao prikazati kao bogatiji, gušći i maštovitiji no što ga je dočarala predstava.

LIDIJA ZOZOLI